

[Aksel Larsen.]

balancere — det vil altså sige, at man ikke må iværksætte beredskabsarbejder, som koster statskassen penge —, og for det andet må indrette sig på at få nogle højere skatter, så statsbudgettet kommer til at se noget bedre ud. Det er et krav i henhold til Marshallplanen, men det passer som en knytnæve til et blåt øje til hele den alliance- og oprustningspolitik, man her vil føre Danmark ind i.

Jeg tror, vore meget rejsende ministre i stedet for at foretage så mange rejser til Karlstad og Uddevalla, til Stockholm og Oslo, skulle foretage en adskilligt kortere rejse, f. eks. besøge et par arbejderhjem i København og undersøge, hvordan arbejderlønningerne står i forhold til priserne, og hvor store skatterne er. De skulle foretage en ganske kort rejse — de kan endnu gøre det relativt billigt med sporvognen, for sporvognstaksterne er jo endnu ikke sat i vejret i København — ud til kontrolstedet i Ingerslevsgade og snakke med de arbejdsløse. Vi høster i øjeblikket Marshallplanens første frugter gennem forøget arbejdsløshed og dermed meget store lidelser for en del af den arbejdende befolkning, men vi kommer yderligere til at høste dens frugter, hvis man laver en oprustningspolitik i den målestok, man ganske åbenlyst planlægger, og værst bliver det, hvis man fører Danmark ind i krigen.

Vi er af den opfattelse, som er tilkendegivet af en dansk politiker for godt og vel et år siden, da han i radio sagde følgende:

„Vi skal overhovedet ikke placere vort land i nogen blok. Vi er medlemmer af De Forenede Nationer og skal dør gøre vor pligt som nordisk land.“

Nu ved jeg godt, at de, der hører et sådant citat, straks vil tænke: det må være en modbydelig fædrelandsløs kommunist, der har sagt noget sådant, og det kan man ikke tage hensyn til. — Jeg skal, for at forebygge enhver misforståelse, oplyse, at dette blev sagt af den højtærede statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, i radioen den 30. januar 1948. Det sagde man dengang til folket. Regeringen og statsministeren har ganske øjensynligt siden skiftet mening. Jeg tror ikke, folket har det; vi kommunister har det heller ikke, og derfor modsætter vi os den blokpolitik, alliance-

politik og oprustningspolitik, som regeringen og de fem partier er så skønt enige om, og som foruden at forøge krigsfaren vil medvirke til at forværre kårene for den arbejdende befolkning i Danmark.

Viggo Stareke: Friheden er i fare. Der hersker en stor utryghed i befolkningen både overfor forholdene inden for landets grænser og — i særdeleshed — overfor forholdene udenfor landets grænser. I mørke og på gader tør man snart ikke gå af frygt for tyve, af frygt for røvere og landsforrædere, og udadtil tordner skyerne op både imod øst og imod vest og truer med et sammenstød, som kan blive farligt for de nordiske stater.

De Forenede Nationer, som blev skabt for at skabe samarbejde og tryghed for freden mellem folkene, ser vi fra vor side stadigvæk hen til med tillid, men det er en tillid, som mere sigter ud i fremtiden end på den nuværende situation. For hvis man vil se realistisk på det, må De Forenede Nationer i dag som sikkerhedsorgan siges at være en akademisk abstraktion uden effektivitet. Derfor er det naturligt, at man indenfor De Forenede Nationers rammer søger at opbygge regionale pagter, således som De Forenede Nationer forudsætter.

Der tales i Norden om sikkerhed. Jeg tror, det er rigtigt at se i øjnene, at sikkerhed eksisterer ikke. Det, der skal foregå, er en afvejning af større eller mindre risici. Formålet for de nordiske nationer er at bevare freden, og formålet med et nordisk samarbejde skulle være at styrke freden og at søge at bevare neutraliteten — hvis freden ikke kan bevares —, når krigen kommer.

Imod øst har vi kommunismen. Imod øst har vi diktatur i form af proletarietets diktatur. Imod øst har vi kapitalisme i form af statskapitalisme. Imod øst har vi monopolisme i form af statsmonopolisme. Ser man på et landkort, en globus, og ser på de vældige landstrækninger, Sovjetrusland behersker, og som har været i drift som en fremadskridende lavamasse siden den sidste krig, så får man et billede af, at de vesteuropæiske stater efterhånden er blevet en randzone på denne landmasse.

Indenfor Sovjetrusland er der over hun-